

Sygn. akt X C 4334/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., wniósł o zasądzenie od pozwanego S. R. kwoty 5.595,80 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od niego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że dochodzona przez niego wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w O. jako wierzycielem pierwotnym umowy pożyczki nr (...) z dnia 27 marca 2017 r., spełniającej wymogi ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w konsekwencji czego umowa została wypowiedziana i kwota z dniem 01 lutego 2018 r. stała się wymagalna. Wierzyciel pierwotny w dniu 17 maja 2017 r. dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda zgodnie z art. 509 k.c. W ten sposób powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Na łączną wartość dochodzonej wierzytelności, wynoszącą 5.595,80 zł., składają się: 2.674,54 zł. – suma niespłaconego kapitału pożyczki, 86,36 zł. – suma odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 501,56 zł. – suma odsetek umownych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych i dalszych odsetek oraz 2.333,34 zł. – prowizja za udzielenie pożyczki, naliczona zgodnie z warunkami umowy.

Pozwany S. R. nie stawił się na rozprawie i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany a S. R. zawarł w dniu 27 marca 2017 r. z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w O. umowę pożyczki ratalnej nr (...), płatną w 36 miesięcznych ratach. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 3.000,00 zł., całkowity koszt pożyczki – 3.520,53 zł., a całkowita kwota do zapłaty – 6.520,53 zł. Umowa przewidywała prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 750,00 zł., prowizję operacyjną – 2.250,00 zł. Zgodnie z pkt 26 umowy, kwoty rat niespłaconych w terminach zapłaty stawały się następnego dnia po upływie tych terminów zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym. Umowa regulowała odsetki z tytułu opóźnienia w spłacie i warunki wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę. W myśl pkt 31 umowa została zawarta na okres od dnia 27 marca 2017 r. do dnia 18 marca 2020 r. lub do dnia spłaty całkowitej kwoty do zapłaty.

(dowód: umowa pożyczki k. 16-22, harmonogram spłat k. 24-26)

W dniu 24 maja 2017 r. sporządzone zostało przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w O. pismo, którym informowano pozwanego, iż nastąpiła zmiana wierzyciela na zasadzie art. 509 k.c. oraz że w miejsce dotychczasowego pożyczkodawcy wstąpił nowy podmiot (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.. W dniu 23 listopada 2017 r. zostało sporządzone pismo, adresowane do pozwanego, w którym wezwano go do zapłaty zaległości w kwocie 389,44 zł. w terminie do dnia 07 grudnia 2017 r. Kolejnym pismem z dnia 18 grudnia 2017 r. powód wypowiedział umowę pożyczki nr (...).

(dowód: pisma k. 11, 12-13, 14-15)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, bowiem powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem pozwanego. Nie wykazał też wysokości roszczenia.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, które jako dowód zostały złożone przez stronę powodową, a które nie były kwestionowane.

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu, na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

Dowodem na powyższe okoliczności nie mogą być pisma, kierowane do pozwanego, informujące o zawarciu umowy przelewu, czy stanowiące wezwanie do zapłaty. Powód nie może skutecznie powoływać się przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy.

Brak zatem podstaw do uznania, że powód udowodnił zawarcie umowy przelewu i wolę stron tej umowy co do przeniesienia konkretnej, zindywidualizowanej wierzytelności na jego rzecz – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c.

W ocenie Sądu, przedłożony przez powoda materiał dowodowy jest niewystarczający, aby na jego podstawie ustalić jego legitymację czynną w niniejszym procesie. Zgodnie zaś z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego legitymację czynną w procesie i dochodzone roszczenie. Powinien on wykazać wszystkie okoliczności, stanowiące podstawę żądania pozwu.

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Od tego obowiązku nie zwalnia powoda unormowanie z art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Strona powodowa nie przedłożyła również żadnych dokumentów, z których by wynikało, w jaki sposób ustalono wysokość dochodzonego roszczenia. Samo zawarcie umowy pożyczki nie przesądza jeszcze, że pozwany jej nie wykonał. Tymczasem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Powód tej okoliczności nie wykazał.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Agnieszka Brzowska